

ŽIVIMO ŽIVOT KAKAV ŽELIMO

Podelite ljubav

Da li ste nekada posetili decu koja žive u Zvečanskoj? Njima ne nedostaje novac. Njima nedostaje ljubav. Njih nema ko da voli. Kada rastu bez ljubavi deca postaju destruktivna i agresivna. U svakome od njih je uplašena dušica željna ljubavi. Potražite ih.

dr VESNA DANILOVAC
Lifecoach ICI - Berlin
www.spiritus-movens.com

“Centar za zaštitu odojčadi, dece i omladine, Zvečanska, Beograd - Ustanova ima dugu tradiciju privremenog zbrinjavanja dece, svih uzrasta, usled nemogućnosti boravka u prirodnoj porodici. Briga i staranje u ustanovi traju dok se detetu ne obezbedi odgovarajući porodični ambijent (biološka, usvojiteljska ili hraniteljska porodica) ili do punoletstva i osposobljavanja za svakodnevni život. Ustanova ima mogućnost zaštite 528 dece o kojoj se brine 355 zaposlenih.” – tekst sa sajta Centra u Zvečanskoj.

DETINJSTVO Moja majka je odrastala bez roditelja. Svoje majke se ne seća jer je imala je 4 godine kada je ona umrla, a 11 kada je ostala i bez oca. Retko priča o svom detinjstvu uz malo reči i dosta suza. Njena životna priča usmeravala me je da uvek pomažem deci bez roditeljskog staranja. Prve koočing sesije počela sam da radim sa devojkama i momcima iz Centra, starijim od 15 godina. Živeli su u Zvečanskoj 52. Oni su trebali mene. I ja sam trebala njih. Nekoliko meseci ranije moj sin je otišao da živi u Ameriku. Osećala sam prazninu. Slučajnost, a kažu da slučajnosti nema, je da se moj početak rada kao kouča poklopio sa sinovljevim odlaskom i radom sa ovom decom. Ja sam otišla kod njih. Činilo mi se kao da su svi na neki način postali moja deca.

Nakon dogovora sa direktorom i vaspitačima predstavila sam im programe ličnog razvoja koje radim. Zainteresovali su se za dolazak na koočinge. Imali su svoje termine, dane u nedelji i raspored koji su poštovali. Sve za njih bilo je besplatno. Želeli su da rastu i razvijaju svoje sposobnosti. Da budu uspešni i srećni. Najveća želja im je bila da se oslobode opterećujućih, proživljenih, stresnih doživljaja. Da ne strahuju. I da ih neko voli. Da budu nekome važni. Tako mladi, a već ljudi, zbog životnih okolnosti bili su istovremeno i posebni i slični na neki svoj način. Splet različitih okolnosti doveo ih je u Centar. Činili su jednu veliku porodicu. Posedovali su ili jako razvijenu empatiju i razumevanje za druge ili su bili potpuno bez emocija. Često prazni, bezvoljni sa izraženom potrebom da budu podržani i nađu oslonac. Tražili su i prepoznavali u ljudima koje su srećali sličnosti sa svojim znanim i neznanim

roditeljima. Svaki rad i susret sa njima za mene je bio poseban. Kao da sam im roditelj. Tako su me često i doživljavali. Rasli su i razvijali sebe, uz moju podršku. Bilo im je važno to što radimo. I oni su meni bili važni. Neki su dolazili redovno, neki povremeno. Svidali su im se moji čajevi, bombone i priče. Često sam pričala svome sinu o njima. Pri svom prvom dolasku u Beograd doneo je dosta nove garderobe za njih. Želeo je da deca u Zvečanskoj dobiju nove, a ne stare stvari.

Zašto oni uopšte dobijaju sve staro? Pričali su mi kako se osećaju jedno u tim starim, prevelikim ili premalim stvarima. Kako dobijaju stare časopise, robu sa isteklim rokovima, stari nameštaj, cipele, igračke, tašne... Kako ih stalno slikaju sa nepoznatim ljudima koji im nešto poklanjaju. Osećaju se iskorišćeno. Napuštena deca sve doživljavaju emotivnije i dublje. Mogu biti i najtužnija i najradosnija.

Neki od onih sa kojim sam radila već su se osamostalili i postali svoji ljudi. I dalje smo u kontaktu. Jave mi se povremeno. Pitaju za savet, mada ih ne dajem, pričaju o svojim ljubavima, planovima, poslu...

POTRAŽITE ONE KOJIMA NEDOSTAJE LJUBAV.

Znate zbog čega sam napisala ovaj tekst? Zbog najlepše novogodišnje čestitke koju sam dobila. Ostavili su je ispred mojih vrata. Doneli su je lično. I sami su napravili tu divnu čestitku, satkanu od bezbroj ruku. Napisali su: "Našoj dragoj doktorki Vesni želimo sve najbolje u 2009. godini. Da nam bude zdrava, dobra i tako fina. Da bude zaljubljena i srećna i da i dalje radi sa nama uz jedno veliko hvala što je bila uz nas. Njena deca, mladi iz Zvečanske 52."

Posetite ih. Posvetite im sat svog slobodnog vremena. Poklonite im nešto novo. Osećaj koji će vam oni dati nema cenu. Dodite kod njih i zagrlite ih. Igrajte se i smejte sa njima. Znaćice im više od bilo kakvog novca, poklona, garderobe. Razgovarajte. Osetićice se važnim. Dajte im svoju ljubav, vratićice vam višestruko.

Želim vam lep provod sa decom u Zvečanskoj. Zahvaljujem vam u svoje i u njihovo ime, jer znam koliko će se radovati. Život i sreću čine sitnice, a sitnice čine nas. **S**